

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.545 van 17 maart 2015
in de zaak A. 206.233/XIV-35.733**

In zake : Sven SEGERS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Iris Exelmans
 kantoor houdend te 3290 Diest
 Schellekensberg 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de LOKALE POLITIEZONE 5397 DIJLELAND
kantoor houdend te 3051 Sint-Joris-Weert
Oude Nethensebaan 15
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Goedhuys
kantoor houdend te 3001 Leuven
Ambachtenlaan 6

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 september 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 3 juli 2012 van het politiecollege van de lokale politiezone Dijleland waarbij aan Sven Segers de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 221.888 van 20 december 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 maart 2015.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stijn Geuens, die *loco* advocaat Jan Goedhuys verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het arrest nr. 221.888 van 20 december 2012.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van verzoeker

4. Verzoeker voert de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het *non bis in idem*-beginsel en van artikel 7 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet) omdat de tuchtoverheid met betrekking tot dezelfde feiten aanvankelijk oordeelde dat de tuchtprocedure verjaard was maar nadien alsnog voor deze feiten een tuchtstraf heeft opgelegd.

5. In zijn memorie van wederantwoord merkt verzoeker nog op dat uit de stukken blijkt dat de tuchtoverheid reeds vóór 16 januari 2012 kennis had van de feiten waarvoor de tuchtprocedure opgestart werd, zodat artikel 7 van de tuchtwet wel degelijk van toepassing is. Verzoeker stelt voorts dat het feit dat de tuchtoverheid besliste om de aanvankelijk opgestarte tuchtprocedure te beëindigen op grond van de verjaring, impliceert dat er een tuchtprocedure is opgestart en dat aldus de onderliggende feiten door de tuchtoverheid beoordeeld werden, namelijk dat deze verjaard waren.

Beoordeling

6. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Met de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat het algemeen rechtsbeginsel “*non bis in idem*” in het onderhavige geval niet van toepassing is. Uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt dat de tuchtoverheid op 4 mei 2011 door de gerechtelijke autoriteiten “voor verdere tuchtrechtelijke doeleinden” in kennis werd gesteld van een aantal feiten, meer bepaald het

doorgeven van gevoelige politionele informatie aan de genaamde A.Z. in verband met een cannabisplantage en het mogelijks ter beschikking stellen aan de voormelde persoon van politiekledij. Naar aanleiding van deze feiten werd een administratief onderzoek gevoerd. Verzoeker werd op 23 mei 2011 respectievelijk 27 mei 2011 gehoord door de voorafgaande onderzoekers, doch met een beslissing van het politiecollege van 27 februari 2012 werd hij ervan op de hoogte gebracht dat de zaak omwille van de verjaring van de tuchtvordering zonder gevolg werd geklasseerd en dat dan ook geen inleidend tuchtverslag zou worden opgesteld. Met de verwerende partij moet evenwel worden vastgesteld dat de tuchtvervolgning slechts een aanvang neemt op het ogenblik van de kennisgeving van het inleidend verslag dat overeenkomstig artikel 32 van de tuchtwet wordt opgesteld. Aangezien voor de feiten waarvan de tuchtoverheid kennis nam op 4 mei 2011 zoals hiervoor is vastgesteld, nooit enig inleidend tuchtverslag werd opgesteld, heeft de tuchtoverheid voor die feiten nooit een tuchtprocedure opgestart en werd verzoeker er derhalve evenmin tuchtrechtelijk voor vervolgd zodat van een schending van het *non bis in idem*-beginsel geen sprake kan zijn.

De zorgvuldigheidsplicht is bijgevolg evenmin geschonden.

Voor zover verzoeker stelt dat de beslissing tot klassering “veel verwarring en onzekerheid” met zich meebrengt, terwijl de tuchtoverheid niet eerst kan beslissen een tuchtvordering te klasseren om vervolgens over te gaan tot het opleggen van een tuchtstraf, blijkt genoegzaam uit het administratief dossier dat de feiten die tuchtrechtelijk zonder gevolg zijn geklasseerd en deze die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden beslissing niet dezelfde zijn. In het - naar aanleiding van het verzoek tot heroverweging in het kader van de tuchtprocedure opgestelde - deskundigenverslag van 29 mei 2012 van de inspecteur-generaal a.i. van de Algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie wordt hieromtrent terecht opgemerkt dat de feiten die het voorwerp uitmaken van de beslissing om te klasseren zonder gevolg de mededelingen zijn die werden gedaan in een brief van de procureur-generaal betreffende een gerechtelijk onderzoek in mei 2011. Uit dit deskundigenverslag blijkt nog dat uit dat gerechtelijk onderzoek

bleek, zoals uiteengezet in een brief van de procureur-generaal, dat verzoeker vriendschappelijke contacten onderhield met een zekere A.Z., dat hij aan deze een tip gaf over de locatie van een cannabisplantage ontdekt door de politiediensten, dat er onderzoek werd gedaan naar de “loggings” van verzoeker doch zonder resultaat en dat er vermoedens bestonden dat verzoeker politiekledij zou hebben verstrekt maar ook betreffende dit feit leverde het onderzoek geen bevestiging op.

In het daaropvolgende voorafgaand administratief onderzoek bekende verzoeker tijdens zijn verhoor dat hij de locatie van een ontdekte cannabisplantage communiceerde aan A.Z. “in de overtuiging dat A.Z. de cannabisplanten zou gebruiken voor eigen consumptie” zonder dat hij kennis had van het feit dat A.Z. drugs dealde. Verzoeker bevestigde dat hij vriendschappelijke banden onderhield met A.Z., daaraan geld ontleende en leende, en dat hij één keer meedeelde aan A.Z. dat een onderzoek naar hem liep. Verzoeker ontkende evenwel dat hij kledij met een politielogo aan A.Z. bezorgde en gaf enkel aan dat mogelijk enkel een zwarte broek zonder insignes bij A.Z. was beland en, dat hij opzoeken gedaan had in politiedatabanken “om zelf een betere inschatting te kunnen maken over de persoon van A.Z. en diens activiteiten, niet om deze informatie te lekken”. Dit zijn de feiten die werden geklasseerd zonder gevolg.

Derhalve, het overhandigen van een politiepolo met insigne, het meermaals verrichten van opzoeken in databanken van de politie niet alleen naar de persoon van A.Z. maar ook naar andere personen en dit op vraag van A.Z. én het lekken van die informatie aan laatstgenoemde zijn nieuwe feiten naast opzoeken en de eenmalige loslippigheid bekend door verzoeker tijdens het voorafgaand onderzoek. Die nieuwe feiten werden, zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel, pas meegedeeld aan de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheden met een brief van 2 januari 2012 en vallen niet onder de omschrijving van de feiten in de beslissing om te klasseren zonder gevolg.

Tot slot, voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 7 van de tuchtwet, dient er op gewezen te worden dat dit artikel een regeling

bevat voor de samenloop van tuchtvergrijpen: wanneer meerdere tuchtvergrijpen aan een politieambtenaar worden toegerekend, wordt slechts één tuchtprocedure opgestart. Het gebruik van de term “toerekening” verwijst naar de daadwerkelijke tenlastelegging, die gebeurt in het inleidend verslag. De tuchtoverheid moet immers een voldoende zicht hebben op de feiten.

Zoals reeds eerder werd opgemerkt, werd met betrekking tot de feiten waarvan de tuchtoverheid op 4 mei 2011 kennis nam, geen inleidend verslag opgesteld omdat deze feiten op 5 november 2011 waren verjaard. Op deze datum had de tuchtrechtelijke overheid nog geen kennis van de feiten die haar slechts met een brief van 2 januari 2012 door de gerechtelijke overheden werden meegedeeld, die het voorwerp uitmaken van het inleidend verslag opgesteld op 16 januari 2012 en die hebben geleid tot de bestreden beslissing. Het is pas op 2 januari 2012 dat de feiten van de onderhavige tuchtzaak aan verzoeker worden toegerekend. Aldus is evenmin sprake van een samenloop van tuchtvergrijpen die aan verzoeker worden toegerekend.

7. Verzoeker betwist deze conclusies in het auditoraatsverslag niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om op de bespreking van het middel in het auditoraatsverslag nog inhoudelijk te reageren en beperkt zich ter zake tot het louter hernemen van wat reeds in het verzoekschrift en de memorie van wederantwoord werd uiteengezet.

8. De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het middel ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van verzoeker

9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van de redelijke termijn. Verzoeker acht artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet geschonden doordat de tuchtoverheid met zekerheid vanaf 23 mei 2011 kennis had van het feit dat hij politiekledij ter beschikking had gesteld van een verdachte en van het feit dat hij opzoeken met betrekking tot deze verdachte had verricht in de databanken. Verzoeker stelt dat hij in het kader van het administratief onderzoek bekentenissen aflegde, doch dat de tuchtoverheid ondanks deze bekentenissen “bleef (...) afwachten” en dat zij, ondanks de verjaring van de tuchtprocedure op 5 november 2011, toch een nieuwe tuchtprocedure opstartte. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing, die gebaseerd is op de feiten die al op 23 mei 2011 ter kennis van de tuchtoverheid waren, nietig is omwille van de verjaring van de tuchtprocedure. Verzoeker acht minstens de redelijke termijn overschreden doordat meer dan zes maanden zijn verstreken tussen de kennisname van de feiten en het opleggen van de tuchtstraf, terwijl artikel 56 van de tuchtwet de tuchtoverheid niet verplicht om met de tuchtprocedure te wachten wanneer - zoals *in casu* - de feiten gekend zijn en het geen complex dossier betreft.

10. In zijn memorie van wederantwoord voegt verzoeker hieraan nog toe dat hij reeds tijdens het verhoor van 23 mei 2011 heeft meegedeeld dat hij politiekledij had overhandigd en dat hij opzoeken had verricht in de politiedatabanken. Niettegenstaande deze feiten aldus reeds op dat ogenblik ter kennis van de tuchtoverheid waren, heeft zij stilgezeten en diende zij vast te stellen dat de tuchtprocedure verjaard was. Verzoeker meent dat de verwerende partij “getracht (heeft) aan de hand van de thans bestreden beslissing opnieuw een tuchtprocedure in te stellen” omdat zij “verveeld zat met het feit dat zij de tuchtprocedure heeft laten verjaren”. De tenlasteleggingen (politiekledij te hebben overhandigd en informatie te hebben opgezocht in de politiedatabanken) waren de

tuchtoverheid echter reeds bekend, zodat de verwerende partij volgens de verzoeker thans “een nogal semantische omschrijving van het verschil in feiten” hanteert.

In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker nog dat het enkele feit dat hij tijdens het verhoor van 23 mei 2011 “zijn rol zou geminimaliseerd hebben” niet wegneemt dat de kennisname van de feiten door de tuchtoverheid geschiedde op 4 mei 2011.

Beoordeling

11. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luidt:

“Art. 56. De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

12. Artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet verplicht het bestuur om binnen een bepaalde termijn de tuchtprocedure op te starten, hetgeen gebeurt met de kennisgeving van het inleidend verslag aan de betrokkene. Het gaat om een vervaltermijn waarna geen tuchtvordering meer kan worden ingesteld. Deze bepaling garandeert de politieambtenaar dat hij korte tijd nadat de tuchtoverheid op de in de wet bepaalde wijze kennis heeft van de feiten, uitsluitel krijgt over zijn onzekere situatie. Van een kennisneming of vaststelling van tuchtfeiten in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet is slechts sprake op het moment dat de tuchtoverheid met betrekking tot die feiten over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikt. Het is ook pas dan dat deze verjaringstermijn ingaat.

Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet biedt de tuchtoverheid de mogelijkheid - maar niet de verplichting - om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek hebben beëindigd. Het maakt het de tuchtoverheid mogelijk om, wanneer zij twijfels heeft over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn - het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst -, een definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten. De verwijzing naar artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet kan evenwel slechts deugdelijk het uitstel van de tuchtvordering verantwoorden wanneer de tuchtoverheid op grond van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen. De tuchtoverheid heeft immers de verplichting om een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen en het bestaan van een strafonderzoek is op zich geen deugdelijke reden om de tuchtvordering niet op te starten. Er is slechts reden om de tuchtvordering uit te stellen wanneer de tuchtoverheid er niet in slaagt om met een eigen onderzoek een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten en om zich aldus een beeld te vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging.

Bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de tuchtoverheid beschikt volstaan om de tuchtvordering op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen, met andere woorden wanneer de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kan vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan de ambtenaar, beschikt deze overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad van State is bij de beoordeling hiervan, enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

13. Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, werden de feiten die het voorwerp uitmaakten van het in de loop van 2011 gevoerde administratief onderzoek, door de procureur-generaal met een brief van 2 mei 2011 aan de

tuchtoverheid meegedeeld. Deze feiten, die vervat zijn in een schrijven van de procureur des Konings van 4 april 2011, betroffen enerzijds sms-verkeer tussen A.Z. en verzoeker waarin die laatste aan A.Z. gegevens over een cannabisplantage had meegedeeld, en anderzijds het mogelijks ter beschikking stellen van politiekledij. Tijdens het administratief verhoor van 23 mei 2011, dat naar aanleiding van de kennisname van de voormelde feiten plaatsvond, bekende verzoeker enkel dat hij informatie in verband met de cannabisplantage had doorgegeven aan A.Z., in de overtuiging naar eigen zeggen dat deze “interesse had in hennepplanten voor eigen gebruik”. Wat het overhandigen van politiekledij betreft, stelde verzoeker tijdens dat verhoor dat het niet over politiekledij ging, hoogstens om een politiebroek waar geen politiologo op stond. Wat het raadplegen van de politiedatabanken betreft, ontkende verzoeker “ten stelligste” dit te hebben gedaan om politionele of andere informatie door te geven en stelde hij dat al deze opvragingen “beroepshalve” gebeurden.

Reeds uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat met de beslissing van 27 februari 2012 van het politiecollege zonder gevolg werden geklasseerd het doorgeven van gevoelige informatie aan A.Z. in verband met een cannabisplantage die werd ontdekt na een brand te Leefdaal en het mogelijks ter beschikking stellen van politiekledij, meer bepaald een broek zonder logo.

Het is evenwel pas naar aanleiding van het verhoor van 29 september 2011 steeds in het kader van een gerechtelijk onderzoek dat de verzoeker bekentenissen aflegde omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van de thans bestreden beslissing. Die feiten werden meegedeeld aan de tuchtoverheid bij brief van de procureur-generaal van 2 januari 2012. De tuchtraad oordeelde in zijn definitief advies van 26 juni 2012 dan ook terecht wat volgt:

“[...]

Een tuchtoverheid neemt slechts kennis van de feiten als de gegevens waarover zij beschikt haar toelaten vast te stellen of de feiten een welbepaald tuchtvergriep uitmaken.

[...]

Wat de tuchtoverheid tot in januari 2012 niet wist en ook niet kon achterhalen

zonder een zeer gevoelig gerechtelijk onderzoek over zware criminaliteit te doorkruisen, was dat verzoeker een polo met politielogo had ter hand gesteld van A.Z. in juli 2010 en dat hij tegen tegenprestatie, gegevens die hij had gevonden in de politiedatabanken, had gelekt aan [A.Z.], wetende dat deze het voorwerp uitmaakte van een onderzoek in drugszaken en dat hij zich inliet met het uitbaten van prostitutie. Ook de consultatie van de gegevens van de DIV van verschillende personen op vraag van derden kwam toen slechts aan het licht.

Van deze feiten heeft de gewone tuchtoverheid slechts kennis genomen in januari 2012. Zij kon er vóór die datum onmogelijk kennis van krijgen door een eigen onderzoek. Het resultaat van het vooronderzoek over de feiten meegedeeld op 2 mei 2011 hing uitsluitend af van wat verzoeker wel wilde toegeven tijdens het administratief verhoor, omdat de tuchtoverheid, gelet op het uiterst gevoelig gerechtelijk onderzoek over zeer zware criminaliteit, genoodzaakt was zich te beperken tot het verhoor van verzoeker en er vooral diende over te waken dat het gerechtelijk onderzoek in generlei mate werd gehinderd. Zo de tuchtoverheid [A.Z.] of zijn broer of één van de meisjes uit de bar gevraagd zou hebben om een verklaring af te leggen in het administratief onderzoek tegen verzoeker liep zij het gevaar een verdachte in te lichten over een lopend strafonderzoek, en zo dit strafonderzoek te schaden.

Niets belet de tuchtoverheid om een tuchtvordering in te leiden voor de feiten waarvan zij geen kennis kon nemen vóór januari 2012 en die het voorwerp niet konden uitmaken van de klassering zonder gevolg van 27 januari 2012.”

Het is dan ook onterecht dat verzoeker stelt dat de feiten die onderzocht werden in het kader van het administratief onderzoek en waarvoor de tuchtvordering vervallen was, dezelfde zijn als deze die aan de grondslag liggen van de thans bestreden beslissing. Zoals uit wat voorafgaat blijkt, heeft de tuchtoverheid slechts op 2 januari 2012 kennis genomen van de feiten die door verzoeker werden toegegeven tijdens zijn verhoor op 29 september 2011 in het kader van het gerechtelijk onderzoek dat heeft geleid tot de bestreden beslissing. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, met name dat hij “dadelijk (bekende) dat hij de heer [A.Z.] had opgezocht in de databanken en dat hij hem politiekledij had overhandigd”, blijkt uit het tuchtdossier duidelijk dat hij de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden beslissing geenszins dadelijk heeft bekend. Door de verzending van het gerechtelijk dossier in januari 2012 kwamen met andere woorden feiten aan het licht die nog niet gekend waren door de kennisname op 4 mei 2011 van de brief van de procureur-generaal en door het daaropvolgende administratief onderzoek. De feiten die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven zijn dan ook nog niet verjaard, aangezien de tuchtoverheid hiervan niet eerder dan op 2 januari 2012 kennis nam of kon nemen.

Gelet op wat voorafgaat, staat dan ook vast dat het inleidend verslag wel degelijk binnen de zes maanden na de kennisgeving van de feiten op 2 januari 2012 aan verzoeker werd betekend, zodat een schending van artikel 52, eerste lid, van de tuchtwet niet is aangetoond. Verzoeker toont evenmin aan dat in de voorliggende zaak het beginsel van de redelijke termijn zou zijn geschonden.

14. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van verzoeker

15. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de bewijsplicht. Verzoeker stelt dat vaststaat dat de tuchtoverheid zich enerzijds baseert op zijn verklaringen afgelegd op 23 mei 2011 in het kader van het administratief onderzoek en anderzijds op zijn verklaringen afgelegd in het kader van het strafrechtelijk onderzoek. Nu al deze verklaringen werden afgelegd zonder dat zijn fundamentele recht op de bijstand van een advocaat werd nageleefd, zijn deze verklaringen ontoelaatbaar als bewijs en moeten zij uitgesloten worden “wegens een onherstelbare schending van het recht van verdediging”. Dit heeft volgens verzoeker tot gevolg dat er in onderhavige zaak geen bewijs voorligt van de tenlasteleggingen.

16. In zijn memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker integraal het in zijn verzoekschrift uiteengezette middel.

Ook in zijn laatste memorie beperkt verzoeker er zich toe integraal over te nemen wat reeds in zijn verzoekschrift en memorie van wederantwoord werd uiteengezet.

Beoordeling

17. De waarborgen vervat in artikel 6 EVRM, zijn in beginsel niet van toepassing op procedures voor organen van het actief bestuur. Voorts stelt de Raad van State vast dat verzoeker verwijst naar een onregelmatigheid begaan bij de afwikkeling van de strafprocedure. Indien dergelijke onregelmatigheid mogelijks de strafprocedure kan vitiëren, dan betekent dit nog niet dat zij ook de tuchtprocedure waarin het strafdossier wordt gebruikt, onregelmatig maakt. Dat zal enkel het geval zijn wanneer verzoeker aantoont dat hij, wegens die onregelmatigheid, zijn rechten in de tuchtzaak niet naar behoren heeft kunnen verdedigen.

18. Ook in deze zaak moet worden vastgesteld dat verzoeker gedurende de volledige tuchtprocedure steeds de mogelijkheid heeft gehad om de door hem zonder de bijstand van zijn advocaat afgelegde verklaringen uit te leggen, te preciseren, te verbeteren, zelfs tegen te spreken en te verklaren dat ze onder dwang zouden zijn afgelegd. Verzoeker heeft deze mogelijkheid niet benut, laat staan dat hij ten aanzien van de tuchtoverheid het bewijs geleverd zou hebben dat de omstandigheid dat hij in afwezigheid van zijn advocaat verklaringen heeft afgelegd, hem in zijn rechten binnen de tuchtprocedure heeft geschaad. Ook in de onderhavige procedure voor de Raad van State toont verzoeker zulks niet aan.

Bovendien moet met de verwerende partij bijkomend worden vastgesteld dat de feiten niet worden bewezen door de bekentenissen van verzoeker maar wel door de materiële gegevens waarmee verzoeker in het kader van het strafonderzoek geconfronteerd werd tijdens zijn verhoor op 29 september 2011 en die tot zijn bekentenissen hebben geleid. Slechts na confrontatie met het onderschepte sms-verkeer dat hij met A.Z. had uitgewisseld, heeft verzoeker hetgeen ontegensprekelijk vaststond door het sms-verkeer, toegegeven. De bekentenissen dienaangaande zijn derhalve in wezen niet meer dan de vaststelling van het bestaan van het materiële bewijs van de feiten.

19. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voor de overheid de verplichting in om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is in deze evenwel, gelet op wat voorafgaat, geen sprake.

20. Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien maart tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques